

Щрак!

: Ажур, прежда, котка, огледало, антибиотик.

Записът е инициализиран.

„Пътуване във времето е невъзможно“ е логото на Института по Хронотопични Изследвания. За по-голямата част от населението на света връщане назад в миналото е реалност, дарена ни от учените преди повече от петнадесет години. Но тези от нас, които работят в ИХИ знаят по-добре.

Същият надпис пламти в яркооранжево върху холограмния екран пред мен. Една колонка числа в дясната половина на светлинната илюзия показва информация за финалните тестове на имплантирания в черепа ми рекордер, докато лявата отброява времето до отварянето на Портал.

– Номер 768 – Манфред ме потупва по рамото и с поглед завърта собствения си екран, огънат в дъга на 150 градуса пред лицето му. – Това подсеща ли те нещо?

Усмихвам се криво. Тук лабораторните плъхове като Манфред се занимават с квазitemпорална физика на изключително високо ниво. За тях е нормално да са шантави. Вече започвам да свиквам с това.

Не отговарям – мисля, че Манфред не го и очаква. Логото върху неговия екран е по-странно: „*Времето* не съществува.“ За щастие моята работа не изисква да познавам теорията добре.

На мен ми плащат да бъда *камък. Котва. Прекурсор.*

Поглеждам отново към екрана. Остават двадесет секунди до отварянето на вход към миналото – тридесет години назад. Рекордерът е в отлично състояние. Уникалните идиосинкратични модели на моето „аз“ са разпознати и динамичната памет на устройството вече записва модифицирания и изчистен поток на съзнанието ми.

Хубаво – контрол върху мислите и въображението: съсредоточи се върху предстоящата задача! ... Обаче продължавам да усещам впитите в гърба ми погледи на Големия Шеф (наистина ли така го наричам?) и комисията за безопасност. А си имаме и гости, поканени да проследят прехвърлянето ми през Портала в паралелна реалност. (Имам късмет, че не се изчервявам лесно.)

В центъра на полуокръжност от различни сложни апарати въздухът се изкривява – ефект не много по-различен от мараня над нагорещен асфалт: дори отражението на нещо далечно се вижда в движещи се гънки от *чужда* реалност – картини, идващи от алтернативна вселена, идентична на собствената ми, но тридесет години назад.

А когато вляза в кълбото от клокочеши парчета реалност се случва и магията.

Обръщам се към Манфред и той кима доволно:

– Всичко е наред, можеш да тръгваш.

Лека вибрация в десния джоб на дънките ми подсказва, че старият ми калибровъчен комуникатор се е задействал. Познатите ми в ИХИ непрекъснато ми препоръчват да сменя устройството с нов модел, но аз си харесвам това.

Не е нужно да се обръщам назад, за да разбера, че „гостите“ чакат чудото да се случи. Всъщност не е нищо особено – в момента, в който вляза в кълбото огънато *времепространство*, чуждата джобна вселена започва съществуването си. А аз се превръщам в камъче, хвърлено в голямо, непрекъснато разширяващо се езеро: всяко мое действие променя реалността в паралелния свят и неговото бъдеще все повече и повече се отклонява от това, което се е случило и предстои да се случи в моята

реалност. Манфред го описва като два светлинни конуса, които непрекъснато бягат един от друг... *когато го помоля да опрости максимално нещата.*

Всичко това налага да сме много внимателни – аз и екипът, контролиращ Портала – къде избираме преходът да бъде отворен. Понякога най-добрите места си имат цена.

Поемам дълбоко въздух и няколко решителни крачки ме отвеждат в обятията на Портала. Приготвям съзнанието си за предстоящото замайване, когато...

Дум!

Déjà vu:

...Порталът, на няколко метра от мен, избледнява и с остро изсвирване изчезва. Обръщам се назад, където чувам забързани крачи и една тъмна фигура вдига ръка срещу мен. За част от секундата стоя объркан, преди да разпозная оръжието и човека. По ягодите, трябва да се махам от тук...

Déjà vu:

...стрелкам се бързеешком край Metal Heaven и се отправям към другата част на моста. Погледите на хората са втренчени в мен... предполагам защото лицето ми в този момент е ужасно напрегнато... и подминавам малката книжарница, когато на няколко метра отпред изскача...

Déjà vu:

...затова бягам нагоре по Руски, в посока, обратна на трафика на това платно. Спирката не е далеч, но няма да успея да хвана транспорт... не мисля, че ще ми свърши работа срещу преследвача. Един близък апарат за кафе зее с отворена вратичка. Чувам вик отзад и се обръщам... за да се спъна в нещо и да се разтъркам по тротоара. Не успявам да се изправа навреме. А звукът от оръжието прекъсва...

Déjà vu:

...навалицата от хора – млади и стари, облечени във всички цветове на дъгата – се развиква, когато някой започва да стреля по тях. Познавам звука на плазмена пушка и приливът на адреналин ме кара да се озърна за източника на изстрелите. Парване в лявото ми рамо и съм съборен на земята... нещо нажежено пронизва гърба ми и агонията замъглява всичко... не успявам да извикам, а скоро преставам и да чувам...

Déjà vu:

...непрекъснатото движение на издишващи мръсотия автомобили не успява да ме разсее, нито позабравената миризма на дюнери и кюфтета... втурвам се към познатия пазар и скоро попадам в навалицата от аромати и озверели пенсионери, опипващи с разтреперани ръце плодове и зеленчуци и търсещи най-евтините сред тях. Опитвам се да се провря през тълпата с надеждата да остана незабелязан, но на какво мога да се надявам, когато единствената ми дреха са сини боксерки с червени... успя да ме открие и тук, но... потъна в мрак...

Déjà vu:

...ситният пясък искри под... слънце... на вълните донася... безпомощен... край или...

Déjà vu:

...

Déjà vu:

...

Със замаяна глава се измъквам от Портала и попадам в сумрака на мръсния подлез. За пръв път ми се случва да *видя* толкова много възможни събития в

алтернативния свят, в който ме изплю преходът. Не мога да мисля за това сега, трябва да се измъкна от това място, преди дробовете ми да започнат да горят за свеж въздух.

Изкачвам се по стълбите и си позволявам да дишам. Подлезът до Водната Палата е едно от най-удобните места за отваряне на Портал, защото почти никой не минава през него. Причината за това обаче е, че тези, които случайно минават, го използват за тоалетна... и не само...

Бележка: да попитам Манфред за *déjà vu*-тата. Квазитемпоралната физика не е моята силна страна.

Оставям Портала назад – той ще продължи да съществува докато не се върна при него или не умра. Аз съм котвата, която го държи отворен към собствената ми вселена – мястото, откъдето идвам.

Тръгвам към Главната, където моят „аз“ в този свят – едва деветгодишен – прекарва слънчевата събота. Работата ми е да го... да се наблюдавам и да записвам поведението на младия Алекс с миниатюрната камера, маскирана като сребриста украса върху тъмната ми тениска. Записът е чудесен материал за хронопсихолозите и допълва познанията за човешкото поведение и развитие. А и винаги ми се е искало да мога да се видя отстрани. Сега вече го правя и то доста често. Достатъчно, за да се смея на начина, по който съм мислил като малък. За да разпозная събитията, които са оформили определени аспекти от личността ми. И достатъчно, за да се колебая на моменти дали имам правото да се намеся.

Въпреки че не съм от тази реалност и нямам никаква отговорност към това, което се случва в нея, не мога да си позволя да променям събитията, които са ми повлияли. Колкото и да се изкушавам. Това е правило, което ИХИ е поставил още в предексперименталните стадии на работа с хрономашините.

Няколко часа минават бързо, докато наблюдавам отстрани моя млад „аз“. Посетихме компютърна зала, която скоро, доколкото си спомням, ще бъде затворена. Ядохме сладолед и се разхождахме с приятели. А сега отиваме към малкото читалище в близост до Портала.

„Алеко Константинов“ беше едно от малкото места, в които, като малък, намирах пълен покой. Усещане за уют, каквото дори домът ми не можеше да създаде. Лавиците със стари книги и авантюристични истории бяха могъщи щитове, които ме предпазваха от студената реалност на външния свят. Поне от тази част от него, която осъзнавах.

Младият Алекс е на десетина метра от читалището, а аз съм на отсрещното платно на булеварда, където търпеливо заснемам *себе си*. Облечен съм съвсем нормално за 2009-та година, няколко пластични корекции ме карат да изглеждам като на двадесет и пет. Сливам се напълно с фона от младежи и оставам незабелязан.

Моят „аз“ се изкачва по стълбите и почти стига до външната врата на читалището, когато отвътре излиза някой, който не успявам да разпозная веднага. Най-малкото, защото според ИХИ е невъзможно той да съществува тук. И въпреки това виждам по-стара версия на самия себе си, с няколко цветни и лъскави книги в ръка. Старият Алекс заговаря младия ми „аз“.

Няма къде да се скрия, за да видя какво ще се случи. Но вече познавам себе си достатъчно добре и разбирам какво се опитва да постигне възрастният Алекс.

Не мога да остана повече тук. Колкото и да искам да разбера какво по-големия ми „аз“ ще каже и направи на по-малкия „аз“, трябва да се върна през Портала и да докладвам на Големия Шеф и на Манфред.

Нещо се е объркало!

Изтичвам в подлеза, като преди това отново поемам дъх, и се хвърлям в едва забележимите потрепващи краища на прехода. Малко преди да бъда изплют в собствената ми вселена виждам тъмночервен надпис върху покритата с нечистотии стена:

28+29

Ха, ето я и загадката на Манфред! Колкото и да съм слаб по математика, асоциацията веднага изниква в съзнанието ми: две на осма плюс две на девета. 768.

Дум!

За миг губя равновесие и затварям очи, преди светлината на лабораторията да остави някакъв образ върху ретините ми. Две секунди по-късно вече знам, не съвсем съзнателно, че нещо не е наред.

Когато отворям очи разбирам две неща:

– Порталът не се е затворил; все още чувам тихото шумолене на гънките от *чужда* реалност;

– двама едри мъже и стройна жена – със студени, напрегнати лица – комисията по безопасност – стоят срещу мен, насочили оръжия към главата ми.

– Не прави резки движения, който и да си! – Големият Шеф е изправен зад тримата обезопасители, със скръстени ръце.

Да не би да съм попаднал в грешна вселена? Според учените глави това е невъзможно – прекурсорите като мен винаги се връщат в оригиналния си свят. Но тогава защо Порталът остава отворен?

– Някой ще ми обясни ли какво става? – търся с поглед Манфред, но той не е в лабораторията.

Станало е нещо ужасно! По ягодите, та Манфред никога не напуска лабораторията, когато се извършва скок във времето. Добре де, скок в друга вселена. Кой се интересува от подробностите, когато всичко е оплескано по този начин?

– Къде беше през последните шейсет и три часа? – погледът на Шефа ме пробужда като карфица.

– Какво... – замайването от прехода отстъпва място на притока от адреналин. – Прекарах шест часа в *другия* свят, когато се случи нещо странно и още един Алекс, но по-възрастен от мен, се появи и...

Внезапно осъзнавам, че съм изпуснал нещо наистина важно. Времето в алтернативните вселени тече почти единадесет пъти по-бързо от оригиналната вселена – тази, в която е бил отворен Порталът. Ако всичко бе протекло както трябва, от тази страна трябваше да са минали само тридесет и три минути.

– Трябва да говоря с Манфред! – нетърпението ми трябва да се показва повече, защото обезопасителите започват да стискат дръжките на оръжията си по-силно – кокалчетата на пръстите им побеляват.

Застивам на място и успявам да заговоря, преди Големия да отвори устата си с нова заповед или въпрос.

– Имах дълга поредица от *déjà vu*. След това следях малкия Алекс в продължение на близо шест часа. Когато стигнахме до читалището, отвътре излезе друг Алекс – по-възрастен от мен – държеше книги в ръце – и заговори оригиналния ми „аз“ в другата вселена. Нямаше как да остана, без да ме забележат и затова се върнах обратно. Сега може ли да повикаме Манфред?

Шефът се намръщва и ме поглежда изпитателно. Не мисля, че вярва на това, което му казах.

– Още когато влезе в Портала изгубихме контакт с калибровъчния ти комуникатор. А сега Порталът не се затваря. Как ще обясниш това? Къде е *истинският* Алекс?

Да го удари гръм! **(Бележка: да изтрия тази част от записа.)** Дори аз, който имах тройки по квазипортална теория, се сещам, че времето в двете вселени – тази и *другата* тече с една и съща скорост. Само Манфред можеше да знае защо... или поне да направи добро предположение. Може би затова Порталът не се затваря – има още едно мое „аз“ в алтернативната вселена.

– Сигурен съм, че Манфред знае. Защо не го...

– Задръжте го за разпит! – Шефът ме изглежда още веднъж, преди да набере някаква поредица от команди върху контролното табло до него. Обезопасителите се раздвижват и в последния момент една част от мен ме придърпва обратно в Портала.

Правя крачка назад, преди оръжията срещу мен да изгърмят и...

Дуум!

Озовавам се отново в притъмнения подлез и осъзнавам, че този път не виждам никакви парчета от възможното бъдеще. Може би това е нормално – никога преди не съм влизал в същата алтернативна вселена два пъти. Никога преди не съм си мислил, че това изобщо е възможно.

Този път обаче забравих да поема дъх и несъзнателно започвам да дишам. Вонята на урина и фекалии кара ноздрите ми да се свият, преди да се случи нещо неочаквано: преди да измина и половината път към края на подлеза странен звук привлича вниманието ми. Обръщам се към Портала, на няколко метра от мен, само за да видя как избледнява и с остро изсвирване изчезва. Чувам стъпки зад мен и се обръщам. Една тъмна фигура... това ми се струва прекалено познато.

Не изчакам, а се втурвам в срещуположната посока, към другия изход от подлеза. Вместо да тръгна към читалището се насочвам към уличката, успоредна на реката. Стъпките за мен бавно отслабват и разбирам, че преследвачът ми – без съмнение старият Алекс **(Бележка: ще го наричам Ал; Манфред не веднъж се е оплаквал, че записите ми са трудни за разбиране.)** е по-бавен от мен. Може би е пропуснал някои операции и импланти, а може би не прави редовно упражненията, които налагат върху всеки пътешественик в алтернативни светове. Дали това има някакво значение и какво бих могъл да измъкна от него?

По дяволите, Алекс, съсредоточи сили в измъкването от преследвача, после мисли за другите неща!

Не мога да не се сетя за малкото *déjà vu*, което успях да променя. Значи ли това, че и останалите неща, които видях при първия си преход, могат да се случат *тук*?

Не трябва да изключвам тази възможност. А вероятно се налага да взема всички тези спомени от бъдещето съвсем сериозно.

Тогава какво: да избягвам местата, където противникът може да ме победи? Или да се придържам по план към тях до последния момент и малко преди това да изненадам Ал?

Това е проблем, с който никоя учена глава няма да се справи. Тяхната работа е да разбират теорията, моята е да се справям с практиката.

Обаче нищо досега не ме е приготвило за ситуация като тази. Един мой по-възрастен и по-опитен „аз“ преследва мен.

Да, той не е толкова бърз, колкото съм аз. Но означава ли това, че не е по-добре подготвен. И какво, по дяволите, в моето бъдеще можеше да ме превърне в него? И защо му беше нужно да ме преследва: с какво бих могъл да му навредя?

Прекалено много въпроси и прекалено ограничено количество кислород.

Два часа по-късно; мисля, че успях да му се измъкна. Ал може би вече не мисли като мен. За нещастие не знам къде точно е разликата в мисловните модели, в противен случай бих могъл да предугада бъдещите му възможни ходове. Както и той моите.

Подлезът на Централна гара е едно наистина оживено място, което като малък не можех да понасям. А сега още повече. Светът, от който идвам – 2039-та година – е много по-спокойно и уравновесено място. Както и по-чисто. Нищо там не ме принуждава да се сблъсквам с толкова много нещастни и озлобени хора, разглезени хлапета и недоволни старци, мъже и жени, бързащи за работа или да задоволят страстите си, смачкани от ускорения начин на живот и от небивалиците през това и следващото десетилетие.

Понякога ми се иска да споделя с някои от тях, че след 2022-ра всичко ще се нареди. Изкушение, което лесно пренебрегвам.

Сега обаче не знам дали мога да се върна обратно. Порталът вече го няма. Дали аз продължавам да бъда *котвата* или някаква друга странност ме е откъснала от родния свят? Трябва ли да се науча да живея тук и да търпя отново хаоса и лудостта на народа? Пловдив е един наистина хубав град, особено в сравнение с някои други големи полиси в България, но *моето* време вече ми липсва.

Моята Кутия на Пандора се затвори навреме. Надеждата, че Порталът е някъде в закътаните места на града няма да ме напусне скоро.

Значи ми остава единствено да търся. Да се крия и да търся. А може би и, ако Хронос реши да е милостив, да науча какво наистина се случва тук.

Решението идва бързо и аз се насочвам към друго място, което често използваме, когато отваряме портал.

Три минути по-късно усещам промяната. Като надигаща се вълна всичко се разлюлява около мен и...

Дууум!

...се озовавам в малката градинка срещу площад Съединение. Двойка младежи на пейката в близост до мен не изглеждат изненадани от появата ми, а може би не са и съществували до този момент.

Да, това беше преход в алтернативна вселена. *Друга* алтернативна вселена. И отново липсата на *déjà vu*.

Това е нещо, което не се споменава дори в най-новите и елитни учебници по квазitemпорална физика. Участвам ли в експеримент, по-сложен от всичко, което можех да си представя?

Оглеждам се внимателно – годината трябва да е същата или близка, дрехите на околните хора са най-добрата индикация, когато всичко друго изглежда познато.

Имам известно предимство и си припомням следващото *déjà vu* в поредицата. Да последвам ли вектора на събитията или да се скрия в друга посока?

Рискувам и поемам към моста. По пътя си не виждам и след от другия аз, но той трябва да ме причаква в помещението след книжарницата.

Ще ми се да имам оръжие със себе си. Обаче ще трябва да импровизирам: контрирай противника и вземи оръжието му.

За по-малко от пет минути – вървя доста бързо – стигам до моста и поемам нагоре. Стрелкам се бързешком покрай Metal Heaven и се отправям към другия край. Изражението на лицето ми е спокойно и съм облечен достатъчно нормално, за да не правя впечатление на хората. Преди да стигна до малката книжарница се засилвам и когато вратата пред мен се отваря и отвътре изскача Ал аз го събарям на земята, оръжието излита от едната му ръка и мелодично тупва на няколко метра от нас.

Другият *прекурсор* обаче е доста силен (нищо, че е по-бавен от мен) и успява да ме изрита назад преди да го удари. Оръжието му е прекалено далеч, за да се пресегне към него, но той посяга към черната гривна на лявата си ръка и...

Дууумм!

...съм на спирката на Фламинго.

По дяволите! Трета алтернативна вселена!

Опитът ми да се справя с Ал беше почти успешен, но тогава не знаех, че може да контролира прехода от една реалност в друга. Дали и той преминава заедно с мен или всеки път ще се сблъскам с различно копие на Ал? И защо вселените продължават да се сменят – каква беше целта на всичко това?

Единственият ми шанс срещу противника е да го изненадам неподготвен и да не му позволя да използва оръжието си или да посегне към гривната... която трябва да е технология, с която все още не разполагаме. Още едно доказателство, че Ал идва от някое мое възможно бъдеще. Друг светлинен конус.

Трябва да се придържам към сценария. Затова след десет минути бягам нагоре по Руски, в посока, обратна на трафика на това платно. Не се обръщам назад, защото знам, че Ал вече е по петите ми.

Спирката не е далеч и нямам намерение да хващам транспорт. Знам, че няма да свърши работа срещу преследвача ми, а и е безполезно във всякакъв друг смисъл.

Един близък апарат за кафе зее с отворена вратичка. Чувам вик отзад, но не се обръщам. Затова успявам да избегна навреме пластмасовия холдер с вода, търкалящ се до машината и го прескачам навреме. Един изстрел пръска холдера на парчета и струя вода опръсква десния крачол на дънките ми преди да стигна до завоя към тясна улица. Плетеницата от улици е моето спасение, както и превъзходството ми над Ал... поне що се отнася до скорост на бягане.

Десетина минути по-късно съм на втория етаж на адвокатска кантора, която не съм посещавал никога през живота си. Надявам се да остана в безопасност тук за известно време... когато усещам вибрации в десния джоб на дънките ми и един истински Vox ex Machina заговаря с почти машинен тембър:

– Алекс... Алекс, чуваш ли ме?

Изваждам малкия комуникатор от джоба си – няколко безлични мъже, чакащи пред една от вратите ме поглеждат за момент и след това отново потъват в мислите си – и го вдигам до устата си.

– Манфред?

– Слава на Хронос, помислих си, че сме те изгубили! Добре ли си?

– Да. Манф, Порталът продължава ли да е отворен?

Секунда тишина.

– Никога не е прекъсвал. Защо? Ти не можеш ли да го намериш?... Виж, Големия Шеф ми разказа какво се е случило в лабораторията, грешката е наша, че не забелязахме очевидното. Имаш огромен късмет, че не си смени стария калибратор с нов. Новите нямат микрофони, нито говорители. Да, сигналът на калибратора няма синьо изместване...

Това ми е ясно. Когато времето в алтернативната вселена тече единадесет пъти по-бързо, сигналите, които лабораторията изпраща през Портала са с голяма дължина на вълната. Потокът на времето в алтернативния свят скъсява дължината единадесет пъти и това е честотата, на която приема и излъчва калибраторът. Този път Манфред трябва да приема и излъчва сигнали на тази дължина.

– ... затова времето и от двете страни тече с една и съща скорост. Другото объркване дойде от това, че освен твоя, долавяме и друг, подобен, но не и еднакъв резонантен модел. Има ли някой друг с теб, Алекс?

Част от тревогите ми се стопяват. Манфред разбира какво се случва и някой продължава да ме очаква там.

– Да, едно побъркано мое бъдещо „аз“, което се опитва да ме убие! Манф, той има някаква гривна... устройство на ръката, с което може да контролира преходите. Знаеш ли за такава технология?

– С Колинс и Кенишева сме говорили за създаване на машина, която може да се използва в алтернативни вселени за пътуване в други, алтернативни на тях светове, но това е само проект на думи, макар че сме нахвърлили някои теоретични модели. Но интерферентните квазипричинослед...

Гласът от устройството заглъхва и аз чувствам с космите на гърба си как вълната отново се надига и предстои преход. Надявам се Манфред да успее да засече излъчванията през Портала, ако има такива, а дори и...

Дуууумм!

Продиктувах тази част по-късно, защото по някаква причина краниалният ми рекордер отказа да работи.

Всеки преход ставаше все по-осезаем и започвах да се чудя дали не предстоеше нещо голямо?

Бях на Главната. Около мен потрепваше навалица от хора – млади и стари, облечени във всички цветове на дъгата. Пред мен група момичета държеше някакъв лозунг, а в ушите ми се набиваше бучащата наблизо музика:

I'm your biggest fen, I'll follow you until...

Едва сега огледах добре хората, сред които се намирах – повечето бяха младежи, някои носеха тъмно очила, а повечето държаха в ръцете си флагчета в цветни лентички – от червено до виолетово – седем цвята.

Не беше ли малко рано за първия пловдивски прайд?

Уф, съвсем забравих за Манфред!

– ...на механизъм за хетероциклено свързани каскадни реалности, позволяващи вход и изход на информация към стабилно свързани външни вектори, от които без съмнение идва твоят „приятел“. Преработихме някои от най-екзотичните квазitemпорални тензорни уравнения и кохерентността между...

– Манфред, имах само тройки по физика и математика и то защото ми ги пишеха по милост. Обясни това на нормален език! И използвай български!

Докато го чаках да превключи – неговият български беше по-лош, отколкото моят английски – погледнах настрани. Никой не забелязваше, че съм чужд на това организирано шествие. Явно причино-следствените закони успяваха по някакъв начин да залепят нещата така, че да няма несъответствия.

Едно златокосо момче – не повече от осемнадесет-деветнадесет години ми се усмихна и ми намигна. Усмихнах се в отговор и повдигнах рамене.

Готин си, но не мога да ти обърна внимание. И без това след няколко часа или по-рано вече няма да съществуваш. Или ще си прекалено далече.

– Твоят по-възрастен „аз“...

– Ал – поправих го.

– Добре – Ал. Той е отворил преход към алтернативна вселена с тази нова технология, която ние още не сме проектирали. Ал предава знанията си на този Алекс,

който е оригинален за алтернативния свят. Когато Алекс порасне достатъчно, ще или е развил количеството и качеството на пакета от знания и след това е отворил или ще отвори... т.е. отваря преход към друга вселена и предава обогатената информация на друг млад Алекс. Някъде веригата се затваря – не съм запознат с точния механизъм, който гривната използва, но когато веригата се затвори, последният възрастен Алекс предава знанията на малкия ти „аз“ от първоначалната алтернативна вселена. Кръгът е завършен и цикълът продължава, но никой от вселените няма да е същата при следващото посещаване. И изключително важно – скоростта на прехвърляне на причино-следствена квазитемпорална информация се увеличава. Не мога да ти кажа точно след колко цикъла, но ускорението ще нарасне толкова много, че ефектите и резултатите от преходите ще станат непредсказуеми. Мисля, че дори твоят Ал няма да е в състояние да се справи със... с каквото предстои да се случи.

Замълчах. Беше по-лошо, отколкото си представях.

– Само едно нещо, Манфред – как ще успея да се измъкна от цялата тази плетеница от вселени, свързани в друсацио герданче?

– Много точно определение, макар че метафорите в този случай са неприложими... е, освен ако не...

– Манфред! Какво трябва да направя, за да се отърва от Ал? Как да се върна при Портала, ако не знам къде е? И ако се върна отново дали преходът ще се затвори?

– Начините са два, предполагам. Единият е да измъкнеш гривната и да я използваш. Дори тогава не знам колко успешно може да бъде затворен вектор-Порталът между нашия свят и каскадните вселени.

Значи хитрост отново. И много късмет.

– А другият начин?

Манфред замълча. След това отговори с нисък глас:

– Другият начин е да чакаш ускорението надхвърли възможната граница за предаване на квазиинформация.

– Какво ще се случи тогава?

– Ще бъдеш изхвърлен в стабилна вселена и Порталът ще се затвори.

Нещо в начина, по който Манф го каза, не ми хареса. Ама никак.

– В нашата вселена ли?

– Не знам, Алекс. Съжалявам.

– Добре. Ще видя какво мога да направя. После ще се свържа с теб.

Докато говорех с Манфред, следвах предната група с темпото на целия прайд. Вече бяхме стигнали до Бинго и на няколкото човека до мен им беше интересно защо и с кого съм разменял такива глупости по GSM-а. (Никога не бях свикнал да наричам клетъчния си телефон по този начин, а те дори не знаеха, че устройството в ръцете ми е с по-различно предназначение.) Не знам дали очаквах отговор, но така и не успях да им го дам.

Подготвени за нещо неприятно (все пак беше първият пловдивски прайд) хората се развикаха, когато някой започна да стреля.

Ал ме беше открил отново.

Тръгнах с всички сили към Сценични кадри, където след пет години щеше да учи сестра ми, но нещо ме удари по левия крачол на дънките. Първоначално си помислих, че плазмената пушка ме е ранила прекалено лошо, за да вървя, но болка нямаше. Какво тогава?

Когато погледнах надолу една част от плата бе проядена и нещо ситно, почти незабележимо превръщаше краищата на голямата дупка в ситен прах. Страхотно – десният – мокър, левият – изяден. Втори изстрел ме удари в гърба и се затичах към ниска сграда в края на уличката. Качих се на последния етаж, като се ослушвах за

стъпки, но никой не ме последва. Успях да намеря отворена стая и за изненада на ниската възпълна женица зад старо дървено бюро започнах да се събличам. Каквото и да ядеше тъканта на дрехите ми скоро можеше да придобие и вкус към човешко.

Останах по бельо и маратонки, но въпреки очакванията ми жената не извика, нито се възпротиви. Всъщност не направи нищо, беше прекалено втрещена от това, което ставаше пред очите ѝ.

А вълната отново се надигна и се приготвих за нещо лошо.

Дууууммм!

Светът зазвънява с метален тембър, но не е толкова зле, колкото очаквам.

Бележка: да продиктувам събитията от преходната реалност, когато, по някаква причина, краниалният ми рекордер отказва да работи.

Отново съм на Съединение, този път обаче съм на метри от малкото заведение Аладин, в което се продават дюнери. В моя свят и по моето време такива места не могат да съществуват без специален лиценз и без надзор от Информационната система: хранителните навици на хората се следяха прекалено късо. Сега обаче миризмата на топло месо и мазният дъх на пържени картофи и... на кюфтета, идващ от друго място наблизко ме връщат в детството.

Когато непрекъснатото движение на издишващи мръсотия автомобили не ми правеше никакво впечатление. Кой бе казал, че в небето на Пловдив се срещат всички елементи от менделеевата таблица, както и няколко непознати изотопа?

Какво правя тук? Трябва да бягам, защото Ал всеки момент ще се появи.

Не обръщам внимание на погледите и изумлението на минавачите, а се втурвам към големия шумен пазар, който скоро щеше да бъде затворен.

Минавам до редиците с цветя, но там има хора и е прекалено тясно, за да мога да се провра незабелязан. Особено когато единствената дреха върху мен са сини боксерки с червена херинга в предната част и яркорозови отпечатьци от длани в задната.

Трябва да измисля нещо, за да отклоня вниманието от себе си. Навалицата от аромати и озверели пенсионери, опипващи с търсещи ръце плодове и зеленчуци и треперещи за най-евтините сред тях става все по-гъста. Малко хора гледат към мен. Нужни са ми няколко други фокуса на внимание.

Очите ми се спират върху купчина жълти плодове. Е, когато съдбата ти поднася лимони...

Взимам три лимона в бърза поредица от движения и ги хвърлям в различни посоки. Не чакам, а се навеждам и през тесния проход минават в съседната ниша, където тълната не е толкова гъста. Почти стигам до другия край на пазара, но звукът на оръжие, непринадлежащо на това време, отново ме рита в надеждата. Виковете са прекалено близо до мен, но не искам да рискувам да се изправа. И може би затова този път Ал успява да ме уцели с нещото в ръцете си. Болката не е толкова голяма, но звъненето в ушите...

Дуууууммм!

... ме събаря някъде, където не очаквам да бъда.

Ха, къде изчезна градът?

И съм още жив, макар и ранен.

Не, не ранен. Просто не мога да се движа. Гърбът ми е изтръпнал, значи Ал ме е ударил с някакво шоково оръжие.

Вече не иска да убива. Цели нещо друго.

И сега осъзнавам, че съм на брега на море... или океан... но защо... и къде, след като причино-следствените закони трябва да ме придържат в Пловдив или поне в близост?

Лежа по корем, проснат, с тяло, отпуснато върху нещо влажно. Ситният пясък искри под жаркото слънце, а мекият допир на вълните донася хлад в започващите ми да изгарят крака.

А аз, безпомощен като желирана медуза, изхвърлена на брега или кълбо неподвижни водорасли.

Никакъв шанс за оцеляване... и Ал скоро...

Вълната се надига и звънът се засилва.

Дууууууумммм!

...пролита покрай мен, но изстрелът е прекалено неточен.

Хайде, Ал, постарай се малко. Какво ти става? Или и ти усещаш това, което вече знам? Че *времето* ни притиска и двамата.

И все пак, какво искаш да се получи... а, виждаш ли, ето...

Дууууууумммм!

...падам свободно надолу, към тъмнеещата бездна... но поне... усещам, че мога да раздвижа крайниците си отново... почти стигам дъното...

Дууууууумммм!

...резонантният рев на разколебана реалност разрушава прага ми на търпимост... и се...

Дуууууууумммм!

...сливам с болката и осъзнаването, че...

Дуууууууумммм!

...краят приближава...

Дууууууууумммм!

...и...

Дууууууууууууммммм!

Трябваше да съм мъртъв. Или друго. Но вместо това се изправям в сумрака на нещо, което прилича на сив стъклен мехур. Като насекомо в кехлибарена капка.

Някои части на стъкления купол са по-тъмни от други, а по ръбовете му в единия край не се вижда нищо, докато в другия...

Гледката ме оставя без дъх.

Далеч отвъд мехура... и множеството други, подобни на него, се простира сребърно море, по което танцуват светлини в цветове, които не мога да назова. Ще ми се камерата на тениската ми да е с мен, за да мога да заснема картината. И наистина изумителната част – огненочервеното небе, от което гигантско яркооранжево кълбо заема една четвърт. Това Слънцето ли е?

Не може да е толкова голямо, освен...

– Освен ако не си два-три милиарда години напред в бъдещето на Земята.

Гласът ми е познат и въпреки това има нещо в него, което ме ужасява. Собственият ми глас, идващ от устата на странник.

Безсмислено е да го нападам, да се опитвам да взема гривната му или да го обезоръжа. Нещо ми подсказва, че няма как да се върна в *моя* свят.

Оставам неподвижен, загледан в морето. При това излъчване тук не може да съществува течна вода. Затова двамата с Ал сме в стъкления – или от каквото и да е направен друго – мехур, който трябва да ни предпазва от радиацията. Море от интелигентна материя, осъзнавам. Гигантски компютър, с практически неизчерпаем източник на енергия и невероятна сигнална плътност.

– Но за какво? – питам.

Ал се приближава и застава редом с мен, обърнат към технологичното море.

– Защото искам да знам.

Хронос да ми е на помощ, никога не мога да си представя себе си, напоен с толкова много егоизъм.

– Мога да те върна обратно – Ал се обръща към мен и гривната върху лявата му ръка проблясва примамливо. – Стига да искаш.

Трябва ли да се замислям? Колкото и да сме различни, той трябва да знае отговора.

– Някога бяхме Алекс, но сега...

Ал се усмихва, но стаените в ъгълчетата на очите му бръчици му придават тъжен вид.

– Разбира се, както желаш.

Натиска няколко копчета на гривната и до мен с тихо шумолене се отваря Портал.

– Към твоята вселена.

Обръщам гръб към него и бавно се приближавам към кълбото от клокочещи парчета реалност. Преди да успея да вляза *вътре* успявам да чуя прощалните думи на Ал:

– Извинявай.

#Дум!

Порталът зад мен се затваря с остро съскане и в следващия момент ме посрещат бурните аплодисменти на обезопасителите, ухиленият до уши Манфред и групата от гости, наблюдаващи прехода. Ха, дори Големият Шеф изглежда доволен (**Бележка: да направя една хубава редакция на записа.**) и кима с глава.

Усмихвам се широко и се отправям към приятелите и колегите си. Нямам намерение да покажа, че отвътре още ме тресе и някаква странна тъга продължава да не ми дава покой.

А накрая забелязвам някой в групата гости, който не очаквам да видя тук – същият златокос младеж от прайда в една от реалностите. Сега изглежда по-възрастен, но енергичността на усмивката му е същата, като на другия. Той намигва и аз намигвам в отговор. И се усмихвам още по-широко – този път наистина, защото знам, че младежът (нищо че е с няколко години по-възрастен от мен, той още си изглежда като момче) няма как да помни нещо, което не се е случило в неговата собствена реалност...

Е, съжалявам, Манф, но е време да спра записа...

Щрак!